

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel – Belgia) – postępowanie karne przeciwko AZ**

(Sprawa C-510/19) <sup>(1)</sup>

*[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 6 ust. 2 – Pojęcie „wykonującego nakaz organu sądowego” – Artykuł 27 ust. 2 – Zasada szczególności – Artykuł 27 ust. 3 lit. g) i art. 27 ust. 4 – Odstępstwo – Ściganie za „inne przestępstwo” niż to, które było podstawą przekazania – Zgoda wykonującego nakaz organu sądowego – Zgoda prokuratury wykonującego nakaz państwa członkowskiego]*

(2021/C 35/20)

Język postępowania: niderlandzki

**Sąd odsyłający**

Hof van beroep te Brussel

**Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej**

AZ

przy udziale: Openbaar Ministerie, YU, ZV

**Sentencja**

- 1) Pojęcie „wykonującego nakaz organu sądowego” w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii, które należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono organy państwa członkowskiego, które niekoniecznie będąc sędziami lub sądami, uczestniczą w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w tym państwie członkowskim, przy wykonywaniu swoich obowiązków związanych z wydaniem europejskiego nakazu aresztowania działają w sposób niezależny oraz wykonują swoje funkcje w ramach procedury odpowiadającej wymogom skutecznej ochrony sądowej.
- 2) Artykuł 6 ust. 2, a także art. 27 ust. 3 lit. g) i art. 27 ust. 4 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że prokurator państwa członkowskiego uczestniczący w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości, który może w ramach wykonywania swoich uprawnień decyzyjnych otrzymywać indywidualne instrukcje ze strony władzy wykonawczej, nie stanowi „wykonującego nakaz organu sądowego” w rozumieniu tych przepisów.

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 312 z 16.9.2019.

**Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 3 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska / Królestwo Belgii**

(Sprawa C-767/19) <sup>(1)</sup>

*[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Dyrektywy 2009/72/WE i 2009/73/WE – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej i gazu ziemnego – Skuteczny rozdział między, z jednej strony, zarządzaniem systemami przesyłowymi energii elektrycznej i gazu oraz, z drugiej strony, działalnością w zakresie dostawy i wytwarzania – Ustanowienie niezależnych krajowych organów regulacyjnych]*

(2021/C 35/21)

Język postępowania: francuski

**Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i Y.G. Marinova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciele: L. Van den Broeck, M. Jacobs i C. Pochet, pełnomocnicy, których wspierał G. Block, avocat)

**Sentencja**

1) Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE poprzez niedokonanie prawidłowej transpozycji:

— art. 9 ust. 1 lit. a), odpowiednio, dyrektywy 2009/72 i dyrektywy 2009/73;

— art. 37 ust. 4 lit. a) i b) dyrektywy 2009/72 oraz art. 41 ust. 4 lit. a) i b) dyrektywy 2009/73; a także

— art. 37 ust. 6 lit. a)–c) i art. 37 ust. 9 dyrektywy 2009/72 oraz art. 41 ust. 6 lit. a)–c) i art. 41 ust. 9 dyrektywy 2009/73.

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 10 z 13.1.2020.

**Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresny sąd Košice I – Słowacja) – NI, OJ, PK / Sociálna poisťovňa**

**(Sprawa C-799/19) (<sup>1</sup>)**

**[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2008/94/WE – Artykuły 2 i 3 – Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Pojęcia „niezaspokojonych roszczeń pracowników” i „niewypłacalności pracodawcy” – Wypadek przy pracy – Śmierć pracownika – Zadośćuczynienie za krzywdę – Windykacja roszczenia od pracodawcy – Brak możliwości – Instytucja gwarancyjna]**

(2021/C 35/22)

Język postępowania: słowacki

**Sąd odsyłający**

Okresny sąd Košice I

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona powodowa: NI, OJ, PK

Strona pozwana: Sociálna poisťovňa

**Sentencja**

1) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy interpretować w ten sposób, że pracodawcy nie można uważać za „niewypłacalnego”, jeśli złożono wobec niego wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w związku z roszczeniem o zadośćuczynienie uznanym orzeczeniem sądowym, ale w postępowaniu egzekucyjnym uznano wierzytelność za nieściągalną ze względu na faktyczną niewypłacalność pracodawcy. Do sądu odsyłającego należy jednak sprawdzenie, czy zgodnie z art. 2 ust. 4 tej dyrektywy dane państwo członkowskie postanowiło rozszerzyć ochronę pracowników przewidzianą we wspomnianej dyrektywie na taką sytuację związaną z niewypłacalnością, która to sytuacja została stwierdzona na podstawie postępowań przewidzianych w przepisach prawa krajowego, innych niż postępowania określone we wspomnianym art. 2 ust. 1.